

ANUL III.
19 Decembre 1899.

Albina

Revistă Enciclopedică Populară

No. 12.

Apare în fie-care Duminică

Abon în țară pe an Lei 5 } Abon în străin. pe an Lei 8
6 luni » 3 } Un număr 15 bani
Pentru anuniuri 1 leu linia

Comitetul de Redacție:

P. Carboviceanu
C. Rădulescu-Motru
G. Coșbuc
J. Ōtescu
P. Dulfu

G. Adamescu
V. S. Moga
N. Nicolaescu
Const. C. Pop.-Țașcă
Gr. Teodossiu.

S U M A R:

I. V. Raiculescu, Religiozitatea poporului nostru. — D. Bolintineana, Cea din urmă noapte a lui Mihaiu Vitelul. — Dr. G. D. Spineanu, Tribuna medicală populară: Pelinul.—Moș-Neagu, Ipototamul.—Irimia Popescu, Bolele porcului.—Cuibul de pasere.—Radu, Hunii.—V. S. Moga, Ce să faci sătenii în luna Decembre?—O conferință populară. — De la sate. — Informațiuni.—Apel.—Mulțumiri. — Adrese către redacție.—Poșta Administrației.

Ilustrațiuni: Cea din urmă noapte a lui Mihaiu. — Ipototamul. — Hunii la navală.—Atila, biciul lui Dumnegeu.

Redacția și Administrația Str. Mântuleasa No. 9, București.

www.dacoromanica.ro

CĂILE FERATE ROMANE

PUBLIKAȚIUNE

Se aduce la cunoștință generală că, pentru a se înlesni expedierea de comestibile, ce se fac în număr mare înaintea sârbătorilor Crăciunului, s'au luat măsuri ca transporturile de asemenea natură, ce se vor predă cu mare iuțelă, la orî-ce gară din țară, cu destinațiunea pentru București, sau pentru una din stațiunile principale situate în drumul spre București, în intervalul de la 30 Decembre stil nou a. c., pînă la 15 Ianuarie stil nou 1900, adică în intervalul de timp începînd cu o săptămână înainte de Crăciun și terminându-se cu două zile după anul nou, să fie expediate în mod prompt și cu celeritate, chiar în ziua predării.

Taxarea acestor articole de consumațiune se va face după tarifele în vigoare.

No. 162.710 M.

Dirrecțiunea Generală.

Cu începere de la 1 Ianuarie 1900

Apare în București la 1 și 15 a fie-cărei luni:

NOUA REVISTĂ ROMÂNĂ

Cu colaborațiunea celor mai distinși scriitori români.

Director gerant: C. Rădulescu-Motru, București.

Noua Revistă Română cuprinde în fie-care număr al său :

Articole asupra cestiunilor politice de actualitate; studii literare și științifice; dări de sîmă despre publicațiunile de valoare apărute. Fie-care număr al Revistei este însoțit încă de două suplimente: unul rezervat informațiunilor; cel-lalt lecturei recreative: roman, nuvelă, etc.

Noua Revistă Română este publicațiunea indispensabilă pentru toți câți doresc a urmări mișcarea culturei române în secolul XX.

Abonamentul pe un an Lei 24

» pe 3 luni » 6

Un număr » 1

Abonamentele se primesc la Administrația Revistei în București, Pasagiul Român 20; la principalele librării; precum și la biourourile poștale din țară.

GRADINA PREOTUL ILIE

Biserica Cotroceni.—București.

Arbori fructiferi, Arbori pentru șosele, Arbori altoiți de ornament, Arbusti, Plante urcătoare, Brađi, Pini austriaci Thuya și altele.—Stupi. Trandafiri.

Religiositatea poporului nostru

Nimenea nu p \acute{o} te t \acute{a} g \acute{a} dui c \acute{a} religiositatea a fost una din calit \acute{a} țile ce au caracterizat națiunea rom \acute{a} n \acute{a} în mersul ei de desvoltare, în t $\acute{o$ te timpurile prin cari a trecut și în t $\acute{o$ te împrejur \acute{a} riile la care a fost expus \acute{a} . Intorc \acute{e} ndu-ne cu mintea peste trecutul nostru politic și social, vom dovedi c \acute{a} la temelia actelor mari din cari a eșit Rom \acute{a} nia de ast \acute{a} zi, se afl \acute{a} concursul, ba chiar inițiativa, reprezentanților bisericii rom \acute{a} ne, cari s'au expus la tot felul de suferințe numai și numai ca s \acute{a} țină cu demnitate steagul națiunii și al bisericii. Aș \acute{a} c \acute{a} nu se afl \acute{a} fapt \acute{a} important \acute{a} în viața n \acute{o} str \acute{a} ca popor, care s \acute{a} nu fi c \acute{a} p \acute{a} tat aprobarea bisericii și s \acute{a} nu fie consfințit de ea. Poporul rem \acute{a} n a p \acute{a} strat cu sfințenie tradițiile str \acute{a} moșesci relative la n \acute{e} mul s \acute{e} u sau la credință și cel care făcea alt-fel, er \acute{a} considerat ca pierdut de pe lume în momentul c \acute{a} nd ave \acute{a} nenocirea s \acute{a} fie pus în r \acute{a} ndul celor ce s \acute{i} nt f \acute{a} r \acute{a} rost în chestiunile religioase cu deosebire. Religia ne-a p \acute{a} strat n \acute{e} mul nostru; ea a f \acute{a} c \acute{u} t ca frumosul nume de *Rom \acute{a} n* s \acute{a} nu fie schimonosit dup \acute{a} aspirațiunile valurilor barbare ce au trecut peste noi și dup \acute{a} tendințele egoiste ale unor creștini vecini sau dep \acute{a} rtați de noi, cari numai binele nu ni-l voiau. În timpurile c \acute{a} nd Rom \acute{a} nul er \acute{a} mai mult convins de importanța misiunii sale în acest scump p \acute{a} m \acute{i} nt; nu se g \acute{a} si \acute{a} at \acute{a} ta indiferentism c \acute{a} tre cea mai însemnat \acute{a} calitate a sufletului nostru — c \acute{a} tre religii — care înalță inima omului și în cele mai grele situațiuni. Atunci Domnul și cu opincarul, boerul și cu cl \acute{a} cașul, st \acute{a} p \acute{a} nul și cu servul își d \acute{a} -deau întâlnire în fața altarului în Duminic \acute{i} și s \acute{e} rb \acute{a} tori; atunci disp \acute{a} re \acute{a} deosebirea de clas \acute{a} și cu toții grupați sub numele de *creștin adev \acute{e} rat* își înalțau mințile c \acute{a} tre tronul cereș și-și îndeplineau datoriile dictate de M \acute{a} ntuitorul omenirii; atunci setea de fapte creștinesc \acute{i} er \acute{a} mai mare și fiecare simțindu-se cu o stare materială bunicică, c \acute{a} ut \acute{a} a face *ceva*, care s \acute{a} -l mulțumesc \acute{a} și pe el sufletesce, apoi s \acute{a} folosească și națiunii c \acute{a} reia aparține \acute{a} .

Avem ast \acute{a} zi instituțiuni cari ne fac fala rom \acute{a} nismului; posed \acute{a} m în ț \acute{a} ra așed \acute{e} minte de bine-facere cari folosesc și streinilor. O \acute{r} e, acestea s \acute{i} nt produsul *actualit \acute{a} ții*? S \acute{i} nt ele rezultatul sfort \acute{a} rilor isvorite din ideea de a face bine a acelor avuți cari trăiesc în societatea n \acute{o} str \acute{a} de azi? Privat \acute{a} ț \acute{a} ra rom \acute{a} nesc \acute{a} de la un cap \acute{a} t la altul, ea ne presint \acute{a} un frumos tablou sem \acute{e} nat cu monumente sfinte cari de cari mai artistic lucrate. Munții Rom \acute{a} niei s \acute{i} nt împodobiți cu tot ceea ce Rom \acute{a} nul din trecut a socotit mai demn de Dumneș \acute{u} . M \acute{a} n \acute{a} stirile ce se ivesc și se ascund printre st \acute{a} n-

cile Carpaților, destinate numai pentru scopuri creștinești și diferitele instituțiuni de alinare a suferințelor, sînt atâtea probe de religiozitatea Românului de erî.

Proprietățile mari ale țării au fost puse întîi la picioarele altarului și închinare preceptelor evanghelice, așa că cea mai mare parte din instituțiunile noastre de cultură și de ajutare creștină s'au fondat în timpurile din urmă, grație acestor bunuri destinate pentru tot ceea ce mulțumiă mai bine sufletul Românilor pioși. Biserica de și eră stăpîna de drept peste proprietățile dăruite ei, totuși ea nu s'a opus cînd i s'a explicat că dacā se procedēză așa, apoi acesta este spre folosul nēmului românesc.

Religiozitatea Românului nu s'a mărginit numai la fapte laudabile; ea coprindea întreaga sa viață sub tôte punctele de vedere. De la nascere și pînă în cele din urmă momente Românul trecutului eră inspirat de preceptele sfintei scripturî. Tôte afacerile sale dîlnice se întemeiau pe rușinea de ómenî și pe frica de Dumneđeú. Obiceiurile erau mult mai frumoșe ca astăđi și din tôte decurgea o învățatură sănătósă, care avea în primul rînd caracterul moralității. Cine nu-și aminteste curățenia moravurilor din sėrbătorî, de la cāsătorie, din familie și în fine din viața de tôte zilele! Cine nu rēmāne uimit citind scrierile vechî romānec, în carî se coprink mustrările cele mai mari contra celor ce se abăteau de la ordinea moralității! Clerul mirean de și eră pe o trėptă cu mult inferióră celui de ađi și acesta din cauza împrejurărilor triste prin care am trecut, totuși el eră mai respectat de cāt clerul de acum, carî întrunesc în sine elemente pătrunse de datoriile reclamate de sfîntenia serviciului. Cu un cuvînt, Romānul din trecut eră mai religios de cāt noi cei din present.

Făcēnd dar o comparațiune între trecut și present, mare deosebire gāsım pe terenul religiozității; mai că nu ne vine să credem că sîntem urmașii acelor generațiuni, carî ne-au transmis titlul de creștin. Indiferentismul religios domnesc astăđi între noi și se arată atāt prin fapte cāt și prin cuvinte. Nu numai la orașe dar chiar pe la sate, Romānul presentului a început să-și uite de Dumneđeú. Credința de altă dată s'a schimbat cu necredința, ba chiar cu lupta contra lui Dumneđeú și cu defăimarea a-tot ce este drept, cinstit și sfînt. Este o plăcere pentru unii a-și munci creerul spre a-l face să înțelēgă că nu există Dumneđeú; este fală pentru alții de a aruncā disprețul asupra învățăturilor creștinesc, asupra bisericii și asupra servitorilor ei.

Causa tuturor acestor rele eú nu o vėd de cāt în streinismul ce s'a furișat în casa noastră națională. De cānd am deschis brațele spre a primi la noi pe cei ce nu sînt bunî de nimic în țara lor proprie, de atunci s'au stricat și datinele și moravurile și tot ce avem românesc. Și părinții noș-

tri a  suferit de influen ele streinului, dar nici odată nu s'au lăsat a fi înșelați de veneticii pe care-i porecliau cu cele mai ridicole numiri. Timpurile lor au fost pline de bine-cuv ntare ceresc ; viața lor er  împodobită cu t te mulțumirile p m ntesci în m sur  cu firea de Dumneđeu; țarina produce  în tot-d'a-una, iar lipsa de cele trebuincioase c te odată, er  considerată ca provenind din cauza depărtării lor de Dumneđeu și de biserică. Ast di c nd s t nului ca și or ș nului este indiferent de Dumneđeu și-l necinstesc prin viața sa nelegiuită; c nd pe multe părți nedreptatea a înlocuit dreptatea; c nd adevărul este concurat de minciună; c nd rugăciunea nu mai ese din inimă curată, cum putem să ne așteptăm la bine-cuv ntare ceresc ; cum țarina n s-tr  să ne mulțumesc  prin recolta ei; cum Dumneđeu să-și reverse bunătățile sale asupra n str  c nd îl nesocotim? Cum să nădăjduim la timpuri  mbeșugate? Cum în fine, Cel prea înalt să-și întórcă mila Sa spr  noi?

Điua de ađi se va schimbă în bine pentru m ne numai atunci c nd vom purt  cu demnitate titlul de creștin; c nd vom umblă cu înțelepciune în tot pasul: c nd în fine ne vom conform  viața cu cuvintele sfintei scripturi cari sună ast-fel: *«Căutați mai  nt iu  mp r ția lui Dumneđeu și t te cele-l-alte se vor adăoga voue.»*

I. V. Raiculescu.

Pentru onor. n ștri abonați

Am anunțat de la începutul anului al III-lea al revistei, că stimaților n ștri abonați cari până la 25 Decembre 1899, vor fi achitați, cu numărul de 1 Ianuarie 1900, li se vor trimite ca premiu, un tablou istoric colorat.

Sintem în plăcuta poziție a anunță că tabloul reprezintă **Lua-rea Griviței**, în 4 culori.

Tabloul e o adevărată lucrare de artă și este executat cu deosebită grijă în atelierele cunoscutului Institut de arte grafice al d-lui CAROL GOBL. Lucrările eșite din acest vechiu atelier, al cărui fondator a fost părintele diaristiceii Române, reșosatul C. A. Rosetti, sînt atît de cunoscute și prețuite în t t  țara, în c t nu credem că mai e nevoie să le mai recomandăm noi.

Indemnăm pe onorații abonați să se gr besc  a se pune în curent cu plata, pentru a put  profit  de acest frumos tablou, pe care nu-l vom trimite de c t celor plătiți și pe anul curent (al III-lea).  n cur nd vom da numerile și seriile biletelor de loterie, reprezentând c știguri în valóre de mai bine de 500.000 lei, la cari vor lu  parte toți abonații achitați pe anul al III-lea p n  la 1 Aprilie 1900.

Din literatura română

Cea din urmă noapte a lui Mihaiu Vitezul

DE

D. Bolintineanu (1).

Ca un glob de aur luna strălucia
 Și pe-o vale verde oștile dormia.
 Dar pe-un vârful de munte stă Mihaiu la masă
 Și pe dalba-î mână fruntea lui se lasă.
 Stă în capul mesei între căpitani,

Și rechemă dulce, tinerii săi anii.
 Viața noastră trece ca suava rouă,

(1) Vezi portretul și biografia acestui scriitor în «Albina» No 25, Anul I,

Când speranța dulce ne surîde nouă.
 Ast-fel astă-dată viața lor cură,
 Cugetele triste nu-î mai turbură.
 Luna varsă raze dulci și argintose.
 Austrul le suflă cămele pletose.
 Căpitanii tornă prin pahare, vin
 Și în sănătatea lui Mihaii închin.
 Dar Mihaii se scolă și le mulțumesc
 Și, luând paharul, ast-fel le vorbesce:
 — Nu vë urez viață, căpitanii mei!
 Din potrivă morțe — iată ce vë ceiu!
 Ce e viața noastră în sclavie ore?
 Nopțe fără stele, ziua fără sôre!
 Cei ce rabdă jugul, ș'a trăi mai vor,
 Merită să-l porțe spre rușinea lor.
 Sufletul lor nu e mai presus de fierul
 Ce le încinge brațul, iaă de martor cerul!
 Dar Românul nu va câmpuri fără florî,
 Țile lungi și triste fără sêrbători.
 Ast-fel e vulturul ce pe piscuri sboră:
 Aripele taie-î, că ar vrea să moră!
 Ast-fel e Românul, și Român sînt eă
 Și sub jugul barbar nu plec capul meă!

TRIBUNA MEDICALĂ POPULARA

P E L I N U L

— Din punctul de vedere medical. —

elinul la farmacie se numesce *artemisia absinthium*, în limba franceșă se dice *absinthe* și în limba nemțescă *wermuth*.

Pelinul este o plantă forte comună, se găsește pe marginea drumurilor și în islazuri, sau se cultivă în grădini și se vinde la farmacii. Are un miros greu și un gust amar. Este o plantă erbacee, înaltă de 60—90 c. m., cel mult un metru. Are rădăcini numeroșe și subțiri, tulpina sa la partea de sus pörtă mai multe ramuri, pe cari se găseșc frunzele aședate 2 câte 2, una în fața alteia. Florile sînt aședate la partea de sus a ramurilor, formând ciorchine mici de o culôre gaben-verđuiă. Tôtă

suprafața plantei este acoperită cu peri mici pare că ar fi un fel de pufușor.

Sînt mai multe plante, cari în popor pîrtă numele de pelin, dintre tôte acestea la farmacie numai una se întrebuintează, și anume *artemisia absinthium*, care în popor se numesce *pelin alb*, *pelin adevărat*; cele-l'alte plante cum de ex. *pelinul negru*, *pelinarița* sau *nafurica*, *pelinul de mături*, *pelinul de pureci* etc. nu se întrebuintează și nu trebuie să fie confundate cu adevăratul pelin.

Intrebuintările pelinului. Pelinul se găsește la tôte farmaciile de vîndare și doctorii îl dau de multe ori la bolnavi. Pentru trebuintele medicale, pelinul se cultivă în grădini, în timpul înfloririi se culege, se tîcă în mici bucăți frunzele și florile, se usucă și se întrebuintează la farmacie sub numele de «*iarbă de absint.*»

Cînd voim să întrebuintăm pelinul în scop medical putem să-l dăm sub formă de praf, sau sub formă de ceai sau sub formă de vin de pelin sau sub formă de tinctură de pelin sau în fine și sub alte forme, cum de exemplu sirop de pelin, etc.

Praful de pelin nu este alt ceva de cît iarba de absint sau pelin, adică frunzele și florile de pelin uscate și pulberisate.

Ceaiul de pelin se prepară ast-fel: să ia 5 grame de iarbă de pelin uscat, se amestecă cu un litru (1000 grame) apă fiartă, se lasă timp de 10—20 minute, apoi se strecoră printr'o cărpă curată, punem zahăr și avem ceaiul de pelin, din care se bea cîte un pahar înainte de masă.

Vinul de pelin se prepară ast-fel: luăm 30 grame de iarbă de pelin uscată, o punem în 60 grame de spirt tare (60°), amestecăm bine și lăsăm 24 de ore. Apoi mai adăogăm 1000 grame vin și lăsăm totul la un loc, timp de 10 zile, avînd grijă ca în fie-care zi, cel puțin de 3—4 ori pe zi să amestecăm iarba de pelin cu vinul și cu spirtul. Apoi strecurăm și vom avé vinul de pelin, din care putem luă 50—100 grame pe zi.

Tinctura de pelin se prepară ast-fel: se ia 20 grame flóre de pelin uscată, se amestecă cu 100 grame spirt tare (56°), se ține 3 zile, amestecându-se în fie-care zi cît de des, apoi se strecoră, se pune într'o sticlă și se întrebuintează, luându-se 5—20 grame pe zi.

Intrebuintările pelinului. Pelinul este una din plantele cele mai vechi, ce s'a întrebuintat în medicină, mai ales contra nepoftei de mîncare. În adevăr, din diferite cauze, une ori stomacul unor persoane se lenevesce, nu mai produce sucurile necesare pentru mistuirea alimentelor și atunci omul nu mai are poftă de mîncare, ceea-ce mîncă cu sila, nu se mai mistuesce (digeră), alimentele se grămădesc la stomac, și omul simte o greutate și o stare de trîndăvie generală.

În asemenea împrejurări, dimineța pe nemâncate să se ia 30—40 grame de sare amară în apă sau să se ia 30 grame unt de rețină sau iarna, când se găsește zémă de varză, se pöte luà 2—3 pahare mari de zémă de varză sărată. La copii se va da tot-d'a-una unt de rețină 10 grame (o linguriță). Sarea amară sau untul de rețină, vor golii stomacul de alimentele ce stau în el și produc greutatea. Apoi începând de a 2-a zi se va luà înainte de fie-care masă, în loc de țuică, câte un pahar de ceaiu de pelin, sau câte 50—100 grame vin de pelin sau se va luà 5—20 grame tinctură de pelin în apă. Acesta se va continuà 10—20 zile. În acest timp pelinul deșteptă stomacul din starea lui de lenevire și îl îmboldesce la muncă, el va produce atunci *sucul gastric*, (un fel de bale, ca cele ce se găsesc în gură) și acest suc gastric va face ca alimentele să se mistuiască (digeră), greutate la stomac nu va mai fi, omul va avé poftă de mâncare și se va simți bine și vesel. Două sau trei săptămâni este destul ca să se ia pelin, de-acî înainte stomacul se obișnuiesce cu muncă, ca orî și care leneș și atunci nu va mai fi nevoie de pelin.

Pelinul numai atunci produce poftă de mâncare, când nepofta este datorită lenevirii stomacului. Când însă stomacul este bolnav de o altă bôlă mai grea, în acest din urmă cas, pelinul nu numai că nu va fi de folos, dar se pöte întîmpla să fie vătămător.

O altă bôlă în contra căreia pelinul se pöte întrebuiți de multe ori cu folos este și *dropica*. În adevér spun unii doctori, că pelinul când se întrebuițéază contra dropiceii, une ori o vindecă, mai ales când dropica este datorită frigurilor îndelungate, alte ori dacâ nu o vindecă complet, cel puțin ușuréză pe bolnav.

Se pöte întrebuiți pelinul cu folos și contra frigurilor, atunci când nu avem chinină, căci este sciut și bine stabilit că chinina este doctoria cea mai bună contra frigurilor; se întîmplă însă une ori să ne găsim la țară, unde nu avem chinină, atunci putem recurge la pelin, facem ceaiu sau vin de pelin sau tinctură și întrebuițăm, după cum am spus mai sus.

Pelinul se pöte întrebuiți cu folos contra *limbricilor* și contra *pangliceii*. În acest cas, contra pangliceii se va luà 4 grame de praf de pelin, se amestecă cu miere de stupi și se bea. După ce s'a bcut prafurile de pelin, îndată să se ia și 30—40 grame unt de rețină. Contra limbricilor se va luà 2—3 grame tot în miere de stupi, apoi îndată copilul va mai luà 10 grame de unt de rețină.

Pelinul în comerț. În comerț se vînd diferite bcuturi spiritöse, fabricate din pelin, ast-fel *absintul* pe care îl plătim noi câte 5 lei sticla, *wermutul* pe care-l plătim câte 8—10 lei sticla, nu sînt alt-cevâ de cât preparațiunii din pelin și

spirt, une-orî se adaogă vin alte orî nu. Asemenea băuturi nu pot să fie recomandate, fiind că noi nu știm sigur modul lor de preparare, și fie-care comerciant îl prepară după cum se pricepe și după cum îi convine mai bine după cum îl costă mai eștin. În plus aceste băuturi sînt prea spirtose, în cât spirtul în mare cantitate la un loc cu pelinul prea mult, nu numai că nu sînt folositoare, dar din contră devin vătămătoare. Tot cam așa se pôte întîmpla și cu pelinul nostru, ce se vinde pe la cărciumi și băcăniî, de și acest pelin, când e adevărat, e mai puțin vătămător căci e făcut cu vin, iar nu cu spirt.

Ômenii cari abuzază prea mult de pelin căpătă cu timpul un fel de otrăvire prin pelin, aș tremurături, par-că ar fi apucați de bôla copiilor (epilepsie), nu pot să dărmă, aiurază, își pierd memoria, se prostesc, etc. De aceea întrebuintarea pelinului trebuie să fie moderată. Mai bine să nu-l întrebuinteze cine-vă de loc, de cât să-l întrebuinteze fără șotelă.

Dr. G. D. Spineanu.

Șef de lucrări la Inst. de Fiziologie.

Din poveștile lui Moș-Neagu

Ipopotamul

Seram, dragii miei, într'un mare oraș nemțesc numit Colonia, aședat pe malul Rinului.

Mă coborîsem din vapor pe la 9 césuri de dimineță și, după ce mă plimbaiu puțin pe stradele și piețele cele largi, mă dusei într'un birt să-mi potolesc fômea, căci așa e la drum... și se face fôme dis de dimineță.

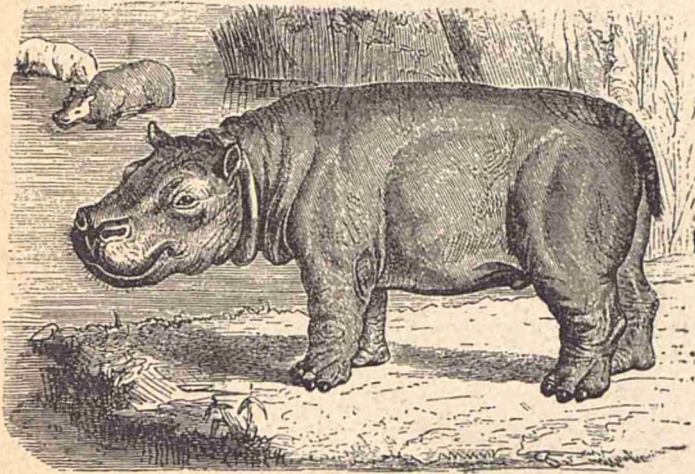
Pină să-mi aducă ce cerusem, răsfoiî o gazetă locală și vedui că în acea și la 2 césuri este concert la «Grădina Zoologică». Tot-deauna am simțit plăcere să vizitez menageriile. Chiar la Moși de câte-orî aflu câte o menagerie cât de próstă, tot mă duc s'o ved și-mi trec timpul fôrte plăcut.

Alergaiu deci bucuros la concertul anunțat. În orașele nemțești mai mari sînt grădini unde se țin tot felul de animale ca la menagerie și acolo merge Dumineca lumea, ascultă muzica și se plimbă pe dinaintea cuscilor cu fiare. De sigur că e mai bine și mai folositor să-ți treci Dumineca în așa loc de cât să te duci la cărciumă.

Acolo la Colonia am văzut pentru prima dată un *ipopotam viu*.

E o namilă de dobitoac mare aproape cât doi bivoli, gros, și d'abia se ține pe nisce picioare cât nisce trunchiuri de copac. Stă în apă totă vremea ; are un mic basin în care se învârtesc încet, mormăind, supărat se vede pe oamenii cari se uită la el cu multă curiositate.

Are pielea așa de tare în cât nu o poate străbate glonțul. Adică, așa se dicea pe vremea mai de mult, căci acum nu știu . . . poate că glonțele englezesci *dum-dum* l-or pute răni.

Ipopotam.

— Ce mănâncă namila asta? Mă întrebă un vecin, care privi cu gura căscată cum ipopotamul își băgă și-și scotea nasul din apă, pufuind pe nări.

— Are noroc omul că nu mănâncă ipopotamul carne, căci nu i-ar merge bine când l-ar întâlni ăst mosafir nepoftit. Ii place iarba proaspătă ; de aceea iese din apă și pasce liniștit pe mal. Când e în apă, înghite și din pescii cari îi ies în cale. Dacă vede oameni, și mai ales dacă aude sgomot, alergă repede în apă, căci pe uscat l-ar prinde numai de cât, de vreme ce nu poate fugi. Oamenii îl vâneză cu greș, căci trebuie să-l gonească cu luntrile și el se cufundă și stă mult în apă. Dacă apucă să-l rănescă, atunci se face

furios și se repede la luntre, o apucă cu dinții și ori o rupe ori o răstornă.

Brrr!... N'aș vrea să fiu acolo! zise un bătrân care ascultase convorbirea noastră.

Ipopotamul trăiește prin țările căldurose ale Africeii.

— Dar cine nu se poate duce prin streinătate, unde să vadă animalele astea? M'ar putea întrebă un cititor. Răspunsul meu va fi: când veniți în București, nu uitați de a vizita *Museul de științe naturale* din *strada Polonă*. Acolo o să vedeți dacă nu vii, dar împăiate, animalele sălbatice cari trăiesc prin țări depărtate. Tot e ceva.

Moș-Neagu.

BOLELE PORCULUI

Sorculel sălbatic, nu se îmbolnăvesce de cât rar. El este aproape scutit de molipsiri și otrăvirii; el suferă numai de boli externe, ca: răni, isbituri, sgârieturi, ce și le produce fie umblând după hrană sau pradă, fie fugind de frica altor animale sau a omienilor ce-l urmăresc.

Din contră, porcul domestic, pe care-l crescem pentru trebuințele gospodăriei noastre, sub influența domesticirii, a devenit mult mai plăpând. La el se observă o mulțime de boli streine de sigur mistrețului. Ceva mai mult, acela ce se crește mai liber, la pășciune pe islazuri, și se apropie prin acesta de mistreț, cade mai rar bolnav, de cât acela ce aparține unei rase de preț, unui soiū din care cresc mai mulți la un loc, înconjurați de îngrijiri deosebite.

Porcul bolnav își schimbă cu totul înfățișarea de sănătate, arătându-se mai puțin vioiū, cu privirea stinsă, cu răsufierea însoțită de gemete, stând retras într'un colț al curții, ogrăzii sau cocinii, pe jumătate ascuns în așternut și nepăsător la ceea ce se petrece împrejurul lui. Apropiindu-ne de el, vedem că nu-și părăsesce culcușul, de cât silit, când dă și un grohoit gemător. Mergând, abia se mișcă,

legănându-se puțin. Pórtă capul în jos, iar códa atârnată și descolăcită.

Sînt boli însă, cari fac ca porcul bolnav să se a-rate neastâmpărat, furios chiar, ca buniórá în turbare.

Rítul porcului ce suferă este cald și uscat, în loc de a fi rece și umed ca la rîmătorul sánătos.

În unele boli, apar pe pielea porcului un fel de pete roșii.

În fine porcul bolnav mai tot-d'a-una nu mănâncă; apă însă bea în cele mai multe casuri.

În *tratarea* bólelor porcului, întâmpinăm óre-cari greutăți, din cauza puținii blândeți ce caracterisează pe acest dobitoc; totuși tratamentul, nu trebuie nici odată neglijat, ci din contră, aplicat fără întîrziere și cu stăruință, căci rezultatele sînt bine-făcătore.

Darea doctoriilor pe gură, nu se póte face la porc, de cât alergând la óre-care mijlóce: se deschide gura prin o bucățică de lemn, și apoi se varsă încetișor în fundul gurei, lécul pus mai din nainte într'o sticlă grósă cu gâtul lung. Este bine însă să căutăm a-i da doctorii de acelea, pe cari să le póta lua singur, cu apa sau mîncarea.

Bólele porcului se deosibesc în: *externe* acelea ce se găsesc în părțile din afară ale corpului; *interne* sau bóle ce se desvoltă în năuntru corpului. Bólele pot fi *lipiciose* și *parasitare* (bóle produse prin parasite.)

Irimia Popescu

Medic-veterinar.

INSCIINȚARE

Rugăm pe toți corespondenții noștri cari ne trimit dări de sémă despre serbări, conferințe, etc., să resume lucrarea d lor ca să nu trecă peste 2 pagine (de sferturi de cólă) ca să putem cu acest chip satisface pe toți la timp.

CUIBUL DE PASĂRE (1).

Îndată după sosire, cercetă despre micul păstor și află că era un băiat cum se cade, cunoscut sub numele de Tudor; că tată-său, de și scăpătat, era cel mai onest om din partea locului. Spre seară, tînărul terminându-și lecțiunea, eși afară și, din tînda casei, dări pe Tudor, care-și apropia turma de curtea boierescă și se uită mereu spre dînșii.

— Aște să aflăm ce răspuns ne dă, țise profesorul. Și pleacă-eară împreună.

Păstorul le eși înainte plin de bucurie :

— Vestе bună! strigă el. Dumitru se învoesce bucuros, și mi-ă țis : Am fost nerod de n'am primit îndată să vă împlinesc dorința. Dar nu face nimic : sînt mai împăcat în cugetul mieu că l'am întreat și pe dînsul. Acum veniți cu mine să vă arăt cuibul.

Tudor apucă înainte, iar profesorul și tînărul îl urmară.

— Vedeți, țise el, pasărea galbenă, ce stă pe acea ramură de anin și cântă așa de voșos? Al ei e cuibul. Acum să ne apropiem binișor.

În partea cea mai ascunsă a dumbravei, un păducel cu frunze frumoșе și cu numeroșе flori albe, ce se deschideau la razele sôrelui de seară, răspândia un miros plăcut și puternic. Tudorel le arătă cu degetul păducelul, și țise încet :

— Uită-te, pasărea stă pe ouē.

Tînărul o vedu, dar în acel moment ea sbură... ș'atunci, spre marea-i mulțumire, putu vedē cu înlesnire măiestrita întocmire a cuibului și frumoșele ouē ce se aflau într'însul. Profesorul, după ce-i dete mai multe explicări interesante despre acest subiect, țise păstorului :

— Acum vino de-ți primesce plata făgăduită. Aurul fiind anevoie de schimbat, o să-ți dau aceeași sumă în argint.

Atunci, scoțēnd banii din pozunar, numără chiar pe această bancă de lemn, pe care ședem noi acum, patru-spre-dece sfanți noi și frumoși, și-i dete cîobănașului, care nu se mai putea sătura, ultându-se la dînșii.

— Aibi grijă să-i împarți pe din douē cu Dumitru, țise tînărul.

— Chiar la dînsul mă duc acum, răspunse Tudorel, care se puse pe fugă, ca și cum ar fi furat banii.

Profesorul cercetă în ascuns despre modul împărțirii acestei sume și află că Tudor nu nedreptățise pe vāru-său nici măcar cu un ban, iar că partea ce i se convenia lui o dusesе tatălui său, fār'a opri nimic pentru sineși.

Din minutul acela, tînărul se ducea în tôte țilele în dumbravă, ca să vadă cuibul și fiind-că nu făcea nici un rēu pasērilor, peste puțin ele începură a se familiarisă cu dînsul. Mai întăiu simți o bucurie nespusă, când vedu eșind puil din găocii, întin-

(1) Veđi No. trecut.

đând gâtul, deschidând clocul și cerând de mâncare, prin repe-tate piuituri. Apoi admiră îngrijirea cu care tatăl și mama le aduceau hrana, și repeđiciunea cu care puii cresceau pe nesim-țite, acoperindu-se cu puf delicat și môle. Bucuria lui fu însă și mai mare, când începură a-și încercă aripele, sburând pe ra-murile vecine, pe când părinții le aducea pe întrecute de mân-care.

În aceste primblări, preceptorul și tinerul întâlneau adesea pe cîobănel, care-și ducea oile când într'un loc, când într'altul. Și fiind-că le plăcuse de la 'nceput, într'o zi profesorul îi đise:

— Scii că din fluier cânti foarte bine. Nu ți-ar plăce ore să înveți și carte?

— Ba mi-ar plăcea. Văru meu Dumitru scrie și citește, dar eu nu prea pot, că d'abia am învățat să cunosc literile, să si-labisesc și să leg cuvintele.

Apoi dându-i o carte în mână, îi đise:

— Ia citește coala, să veđ și eu ce scii.

Copilul începù să citească cu voce tare și fără sfială, însă a-desea eră nevoit să se oprască spre a silabisi unele cuvinte mai anevoiose.

— Prea bine, bățete; citești binișor pentru sēma ta, dar la școlă ai fi învățat și mai bine.

— De, boțerule, cum să mă duc la școlă, că e departe! Ași fi perdut prea mult timp pân'acolo. Vara păzesc oile și iarna staș acasă pentru alte trebuințe; ș'apoi tata e sărac lipit. Văru Dumitru m'ar fi învățat mai mult; dar nici el n'are pe ce să mă citească: cartea i-a ajuns într'o stare așa de prōstă, că pe unele foi abia se măi pōte citi, de rupte și pătate ce sînt.

În aceeași zi, chîcmându-l la sine și arătându-i o carte nouă și legată cu piele, îi đise:

— Ține cartea asta și, când vei putē să citești o fōie fără greșelă, ți-o dau să fie a ta.

Păstorașul simți o nespūsă bucurie: luă cartea cu atātă sfielă, în cât abia o atingeă cu vîrfu degetelor, ca și cum foile i-ar fi fost de pânză de păiajen. A treia zi alergă la curte și đise profesorului:

— Boțerule, să vă citeșc đece fețe din carte, limpede și fără greșelă.

Făcendu-se încercarea, îi dăruiră cartea, și Tudor rămase în-cântat de bucurie.

* * *

Într'o diminēță, ministrul proprietar sosi la moșie pe neaș-teptate și fără a fi însoțit de nimeni, ca să vadă pe fiu-sēu și să se încredințeze de progresele ce făcuse în studiu. La masă, bă-iatul îi povesti istoria cuibului de pasere și cele întimplute cu micul păstor. Ministrul, îl ascultă cu mare mulțumire, lăudând caracterul onest și statornic al bîetului păstor.

— În adevăr, đise profesorul, calitățile acestui copil sînt mi-nunate. El ar putē să devină odată un funcționar și de tōtă în-

crederea, dacă i s'ar dezvoltă facultățile intelectuale, cu care l-a dotat natura. Tatăl său însă e prea sărac, ca să-i dea instrucțiunea cuvenită. Cu toate acestea, ar fi păcat ca bietul băiat să rămână un simplu cioban.

După masă, ministrul luă d'o parte pe profesor, vorbi cât-vă timp cu dînsul, apoi trimise să cheme pe Tudor, care rămase uimit, când intră în casele boieresci și se vedu înaintea unui domn cu o înfățișare măreță și impunătoare. Profesorul îi spuse cu cine avea a face, și copilul se grăbi a i sărută mâna cu respect.

— Am aflat, băiețule, că-ți place mult cartea. Ai dori tu să mergi mai departe cu învățătura?

— Cum să nu doresc! Chiar acum m'ași duce la școală, dar tata e prea scăpatat.

— Voiu să fac o încercare cu tine. Dumnélui pe care-l vești este prieten cu un profesor învățat, care primesce școlarii cu plată și-i pregătesce pentru învățatură. O să te trimit dar acelui profesor la Bucuresci, cu o scrisoare, iar pentru cheltuelile întreținerii tale le ieașu asupra-mi. Ce zici?

Acum se așteptau să-l vadă bucurându-se și primind cu cea mai mare mulțumire propunerea ce i se făcea; dar se amăgira, căci păstorașul, de și zîmbise la început, îndată se întristă.

— Ce ai? îl întreabă. Par'că ți ar veni să plângi, în loc să te bucuri! Spune ce te întristeză, să vedem!

— De, boierule, răspuse Tudor, tata e sărac și are mare nevoie de ce agonisesc eu cu ciobănitul. Ajutorul meu e mic, dar orî cum tata n'ar putea vieții fără dînsul.

— Ești un foarte bun fiu, dise ministrul cu bună-voință. Iubirea ce ai către tată-tău prețuesce mai mult de cât ori ce. Nu te îngrijă cătuși de puțin: dacă ești hotărît să-ți schimbi meseria de păstor, mă însărcinez eu și cu îngrijirea tatălui tău. Acum ești mulțumit?

Tudor, răpit de bucurie, îi apucă repede amândouă mâinile și i le sărută cu cea mai vie recunoscință. Apoi alergă la tată său, ca să-i împărtășească frumoasa scire. După câte-vă minute, tatăl și fiul, nesciind cum să-și arate alt-fel recunoscința pentru atâta generositate, veniră cu lacrămile în ochi, ca să se arunce la picioarele bine-făcătorilor.

* * *

— Sorénu, ajungînd pîn'aci cu povestirea, se simți atât de mișcat, în cât începî a lacrăma și se opri fără voie.

Dar ce ai, tată? întrebare amândoi băieții, istoria nu e terminată. Ce s'a mai făcut cu Tudor?

— Dragii mei copii, acel Tudor, care păzia oile... sînt eu... Ministrul, bun Român și om de inimă, îndată ce-mi terminaiu studiile, mă luă în serviciul lui, apoi mă numi judecător de poliție și traptat mă înaintă pînă la rangul ce am astăzi. Voi nu l-ați cunoscut, fiind-că a murit de acum de cece ani, dar nu va

perî nici odată din memoria mea. Recunoștința ce-I datorez, atât eu cât și țara întregă, îl va urma în eternitate. Fiul său, pe care-l vedusem pentru întâia-ori sub acest stejar, este generalul cel mai bun și mai învățat, pe care-l avem astăzi în armată. Demnul și respectabilul bătrân, care vă arată atâta iubire și care pune atâta stăruință ca să vă instruiască, este profesorul despre care vorbii pîn'aci. Tată-meu, moșul vostru, pe care l-am luat în casa mea, și-a petrecut ultimii ani ai bătrânețelor într'o dulce viațuire și a răposat când erați mic, vă iubiă mult și pōte v'aduceți încă aminte cum vă făcea neîncetat câte o mică plăcere... fie-I țărîna ușoră! Dumnețeu a bine-cuvîntat atât de mult silițele mele, în cât am putut să cumpăr acastă frumoasă proprietate, unde păcusem oile în copilărie. În sine, arendașul moșiei este chiar vērul Dumitru, care păziă caprele pe munte și care-mi dete cele d'întăiū lecțiunii de citire.

— Așă dar, tată, țise Vasile, cuibul de pasere țî-a adus tot binele. Ia spune, mai trăiesc acele paseri? N'or fi tot acelea, care și estimp și-aū făcut cuibul în acastă dumbravă?

— Ce copilărie? răspunse Mircea, fratele-I mai mare. Nu cuibul a făcut fericirea familiei, ci tata, pentru că a fost onest, muncitor și econom.

— Nu se cuvine mie tot meritul, țise tata, ci lui Dumnețeu, cu al căruī ajutor am putut, din copil sērman ce eram, să ajung la un grad atât de înalt de prosperitate și de avere. Dumnețeu a voit așă: el, prin cuibul de pasere, mă făcū cunoscut unor suflete nobile și tot el în urmă bine-voi să-mī încunune munca și integritatea. Asemenea și voi, dragii mei copii, siliți-vē a vē desvoltă talentele, ce v'a dăruiț cerul; lucrați cu zel, fiți onești și credincioși; aveți încredere în Dumnețeu și rugați l neîncetat să vē dea protecțiunea și bine-cuvîntarea lui. Numai ast-fel trudele vōstre vor fi încununate cu cel mai deplin succes.

Apoi, sculându-se și îndreptându-și privirile către cer, dete, sub umbra aceluī bătrân stejar, părintēsca ī bine-cuvîntare amândor copiilor, care în acel moment aveau ochii plini de lacrimi.

D-l Sorēnu, după mai mulți ani de serviciū, ajunsese președinte la înalta curte. Integritatea, iubirea-I de adevēr și de dreptate nu se schimbară cătuși de puțin, iar influența lui deveni în adevēr folositoare pentru țară. Amândoi siii săi, îi călcară pe urme și meritară stima generală. Mircea intră în ramura judecătōrescā, Vasile în armată și se distinseră prin cunoștințele și virtuțile lor. Ast-fel fură consolarea și corōna bătrâneții pentru bunii lor părinți.

I. M. Riureanu.

PROVERB

De nebun și de muere rea fie ce înțelept fuge.

LA GURA SOBEI

Hunii.

— Mi-ai făgăduit, unchiule, să-mi povestesci ceva din câte scrie prin cărțile dumitale cele gróse din dulapul de colo.

— Bucuros, nepóte.

— Astăzi am citit la școlă o poesie a lui Alexandri «Sentinela Română.» Acolo sînt pomenite némurile sêlbaticice carî au trecut peste țările nóstre.

— Da, nepóte. Dice acolo :

Vin și Hunii, vin și Goții,
Vin potop, potop cu toții!...

— Și erau mulți, unchiule, căci dice poesia :

Mulți sînt ca nisipul mării!...

— E! nepóte, mulți au fost; nenumărate au fost hórdele barbare, carî au trecut pe aici; dar au dat peste némul nostru care eră vînjos și nu se temeă de dușmanî. Tot poesia de care-mi vorbiși tu spune cum s'a luptat ostașul român pe acele vremi:

El îi sparge și-i răsbesce,
Snopuri, snopuri îi cosesce
Și-i înfrînge și-i respinge
Și-i alungă și-i învinge.
Calu-i turbă, mușcă, sare,
Nechezând cu infocare,
Calcă trupuri sub picioare,
Sfarmă arme sunătore
Și cu greu în sânge inotă
Și mereu se 'ndesă 'n glotă!...

— Da, unchiule, mă-aduc aminte, că la urmă :

Fug și Hunii, fug și Goții
Fug potop, potop cu toții!...

Dar ia povestesc-mi ceva despre némurile a-
cestea.

— Ca să-ți fac pe plac, îți voi spune despre Huni.

Ei au venit în Europa pe la anul 376 după Christos. Trecend din Asia, dădură peste alte némuri, gonindu-le din locul lor.

Hunii la năvală.

— De ce au fugit némurile acelea ?

— Se vede că se lua  la luptă  i-  puneau pe fugă, găsindu-  mai slabi.

— Cine-  ducea la luptă ?

-- Regii lor.

---  i-or fi fost voinicii, nevoie mare ?

— A i, nepote ! Erau mai mult sălbaticii de c t voinicii. Se repeziau cu năvală, url nd ca nisce fiare  i, dacă dădeau peste vre-un popor mai pacinic, r spindeau gr za numai prin  nf i area lor. Ascultă să- i citesc cum  i zugr vesce o carte  ntel pt  care a luat după alte scrieri vechi, chiar din vremea c nd tr ia  Hunii : « Aveau chip sălbatic : ochii mici  i viri i în fundul capului, umerii obrazului e i i înainte, f lcile scóse afară ; fruntea lată  i turtită. I i purtau t t  familia în care mari de lemn, trase de boi sau de cai. Hrana lor cea mai plăcută er  carnea crudă de cal. C nd li se părea prea tare, o puneau sub  eile cailor ca să se bată  i să se fr ged c . I i petreceau viața mai mult pe cai : acolo m ncau  i dormiau. . . Erau  mbr ca i cu o c ma e de p nz   i peste ea aruncau o p le de dobitoc cu blană, a a  ntreg  cum o jupuia . Drept arme le slujiau : top re, ghi ge, sulii, s ge i, arcanul. »

— Vai, unchiule, gr snic neam mai erau  i ace ti Huni !

— Mulţumesc lui Dumnezeu că te-ai născut în vremuri pacifice  i civilizate  i n'ai fost pe vremea aceea turburata  i plina de primejdii.

—  i p n  unde au mers ace ti sălbatici ?

— Au venit pe aici prin ţarile nóstre, au trecut mai departe prin Ungaria de a i, s'au dus mai departe p n  prin Franţa, pustiind t te ora ele c te le afla  în cale, mai ales c nd au avut rege pe un vestit general *Atila*, care a fost numit *biciul la Dumnezeu*.

—  i ce s'au făcut ace ti Huni, unchiule ?

— După ce  i-au  tins statul lor departe  i au virit spa ma în cea mai mare  mp r tie de pe acele vremuri —  mp r tia romană, — c nd a murit *Atila* de care ascultau cu to ii, au început să se certe.

S'au desfăcut în părți, unii voind să aibă rege pe cutare, alții pe cutare. Când i-au vădut slabi și debinați, popoarele supuse s'au ridicat unul câte unul și s'au scăpat de jugul Hunilor; apoi au început să-i lovească și să-i gonască spre Răsărit spre Maa-

Atila, biciul lui Dumnezeu.

rea-Negră, și s'au dus ei prin Rusia și prin Asia și li s'a pierdut urma. Veți, nepoțe, ce învățatură scotem de aci. Fiind-că au fost numai rășboinicăi, n'a rămas nimic de la ei; numai acele popore trăiesc cari au contribuit cu ceva pentru civilizație și, când sörta nemilösă le silesce să se stingă, numele lor trece peste vécuri, împreună cu operele mari ce au lăsat moștenire omenirii.

Radu.

Ce să facă sătenii în luna Decembre?

La câmp

In luna Decembre, dacă timpul este bun, așa în cât pământul nu este înghețat, se continuă lucrările câmpului rămase încă din luna Octombrie și Noembrie și anume: se fac arături pentru semănăturile de primăvară, gropi pentru sădi-urile de pomi roditori. Să prepară pământul pentru sădiri de vie, și se pot face chiar și sădiri de pomi roditori.

Când pământul este înghețat și acoperit cu zăpadă, nu se mai poate face nici-o lucrare la câmp. Dar și în cazul acesta un săten harnic și muncitor își găsește de lucru.

Ținerea socotelilor.

Acei dintre săteni cari știu puțin să citească și să scrie, își fac socotela de totă cheltuiala semănăturilor de peste an, ca ast-fel să potă vedea mai bine din care cultură a câștigat mai mult și de la care a avut pierdere. Deci, într'o condică, unde au însemnat și cu și cheltuelile de peste an când au putut lucra afară la câmp, acum ne mai putând lucra afară la câmp, adună sumele cheltuite, ca și sumele de la venituri, cari sume puse față în față, îi spun dacă a câștigat sau a pierdut. Din notițele de peste an sătenul înțelept vede unde a greșit cu cheltuiala, așa că pe viitor va putea lua măsuri de îndreptare. Dacă sătenii cari știu scrie nu țin de loc nici o socotelă de ceea-ce a cheltuit peste an cu semănăturile câmpului, fie pentru arat, recoltat și treerat, ei nu își pot da bine socotela, dacă merg spre bine ori spre rău.

Sătenii agricultori, sau de alte meserii, ar trebui să ia pildă de la cârciumarii de prin satele lor. Toți cârciumarii, fie români sau de alt nēm, au câte o

condică în teșghéua lor, și când un sătén cumpără ceva de la el pe datorie el însemnă ziua și datoria în bani, și marfa ce-a vîndut în chilogr., și când săténul se duce să-î plătescă arată condica, să vadă în ce zi a cumpărat, ce fel de marfă și cât a costat acea marfă. Dacă cârciumarul n'ar ține această socotelă s'ar găsi uniî cari să-l înșele și l-ar sărăci.

Dar cu socotéla pe care el o ține nu numai că nu rămâne sêrac, ci câștigă și bani. Și de multe ori dacă el este un om cam înșelător, la săteniî cari nu știu scrie și citi îi mai încarcă la socotelă, cu vre-o câte-vă parale, mai cu sémă când săténul întârzie de a-și plăti datoria.

Cum face cârciumarul, de ce să nu facă fie-care sătén socotéla pe hârtie la tóte lucrările câmpului, sau la alte lucruri?

Socotéla pe care ar ține-o uniî săteniî într'o condică cel puțin se numesce comptabilitate agricolă, fiind-că în acea condică însemnăză numai veniturile și cheltuelile de pe moșia lui. Trebuie să se scie că după cum într'o oglindă ne vedem ori-ce necurățenie de pe față, tocmăi așa se citește într'o comptabilitate greșelile făcute la unele lucrări.

Pe lângă aceste socoteli, un bun agricultor sătén, mai ține o altă condică în care trece tóte instrumentele pe care el le întrebuintéază la cultura câmpului, adică: plugul, carul, grapa, sape, casmale, vitele de muncă și de lapte, oile și altele. Ast-fel, cu începerea anului el scie tot ce are în jurul casei, care dintre lucruri sînt bune și care sînt bune de reparat, și care nu se mai pot repara. Decî el va luă măsuri mai de vreme pentru a repara plugul, grapa, carul, casmalele, etc., iar în locul celor pe cari nu le mai póte repara va cumpără altele mai din vreme. Cu modul acesta, când sosese timpul pentru a puté face arătura, ori alte lucrări trebuinciose câmpului, el va avé tóte instrumentele în cea mai bună stare.

Și când un bun sătén, ia tóte aceste măsuri mai din vreme, reparéază lucrurile mai eftin și cumpără

maieftin, de cât atuncea când începe munca câmpului. Cu alte vorbe săténul îndărătnic începe mai târziu lucrările câmpului și plătesce mai scump reparația instrumentelor agricole.

Condica în care săténul își trece toate instrumentele agricole precum și vitele lor numesce «*Inventar*.» În acest inventar trece și locurile seménate cu grâu de tómnă, precum și starea în care se găsesc aceste seménături, ogórele pe cari are să le semene la primăvară, cât porumb are în magazie, câte chilogr. de cartofi are în pivniță. Ast-fel dar, în acéstă condică, după cum am văđut, nu se trec numai lucrurile pe care le are un sătén ci și starea în care se găsesc, cum și prețurile lor. Acei dintre săténii cari n'aú condică de socotelă, și condică de lucrările ce aú pe lîngă casa lui, să încerce a ține aceste condici și le va merge bine.

Ingrijirea vitelor.

În luna acésta se caută a se îngriji nutrețul vitelor, fînul și paiele destinate la hrana vitelor ca și la așternutul lor, ca să nu pătrundă apa de plóie ori de zăpadă topită, prin fîn. Și unde s'a observat acest rėu la căpițele rėu făcute, trebuie luate mėsuri de îndreptare. Darea nutrețului la vite se se facă cu multă economie, și să nu se facă de loc risipă, ca ast-fel mai bine să rămăie un prisos de nutreț la primăvară când încep arăturile, de cât să lipsescă nutrețul. Vitele când se odihnesc la grajd n'aú trebuință de atâta hrană, ca în timpul când le punem la muncă.

Puținul bălegar pe care un sătén îl are în curte, acum este tocmai timpul potrivit de a-l cără la câmp, mai cu sémă pe locurile acelea care la primăvară se vor seménă cu porumb. Ar mai trebui să vorbesc și de zarzavaturile păstrate în pivnițe, precum și de sfecle de nutreț pentru vite, de cartofi, ca și de alte rădăcinii destinate la hrana vitelor, dar din momentul ce săténii noștri nu sînt obicînuiți cu cultura acestor rădăcinii pentru hrana vitelor, după

cum sînt obicînuîți agricultorii din alte state, cred că este de prisos. N'ar fi rău dacă și sătenii noștri s'ar obicînuî cu cultura pe suprafețe mici a sfeclor de nutreț pentru vite, precum și a cartofului, care le-ar pute servi de hrană lor și vitelor.

Lucrul la pădure.

Sătenii cari se găsesc în apropiere de păduri în luna acésta, și sînt muncitori, își găsesc mai de grabă de lucru, pentru că ei se învoesc cu antreprenorii de păduri la tăierea lemnelor destinate pentru foc, sau construcțiuni. Invoiala se pôte face ca lemnele tăiete să se facă stînjeni sau metri cubi. Invoiala se face după calitate: unde locurile se despăduresc pentru tot-d'a-una, cu destinațiunea ca locul să se puie în cultură cu vre-o plantă agricolă, se face nu numai pentru tăierea lemnelor ci și scóterea rădăcinelor sau trupinilor din pămînt.

Aceste trupini, în cele mai multe casuri, rămân pe sēma lucrătorilor ca plată pentru tăierea lemnelor și în unele casuri când lemnele din pădure cer o muncă mai mare, care depinde de vîrsta lemnelor, lucrătorilor li se mai plătesce pe lîngă trupini și bani; iar în cas contrariu când numai lemnele se taie din pădure, fără să se scótă trupinile, lucrătorii se plătesc cu o anumită sumă în bani, socotită pe ȓi de lucru, sau pe stînjen, orî pe metru cub. In tot casul este mai bine a se plăti pe stînjen, orî pe metru de cāt cu ȓiua, pentru că în casul acesta fie-care lucrător caută să facă mai mulți stînjeni, sciind că o să cāștige mai mult. Un lucru trebuie să spunem acelor săteni ne învățați la tăierea lemnelor dintr'o pădure: să facă ast-fel după cum le arată antreprenorul, sau silvicultorul care este însărcinat cu supravegherea tăierei pădurei dintr'o localitate óre-care.

Să nu stea la cārciumă.

Deci și în luna Decembre, cu tótă zăpada, și cu tot timpul cel rău sătenul harnic își găsește de lu-

cru în folosul sētu, mai cu sémă că ȕiua este mică, în loc să şađă la cârciumă, unde își pierde sănătatea din cauza beúturilor otrăvitoare, și-și pierde și banii pentru care trebuie să muncescă în timpul verei, ca să plătescă ce-a beúut iarna. Acestă purtare a unui sätén, este o adevărată sărăcie pentru el și familia lui, căci de multe ori ajunge ca să-și lipsescă de pe masă pînă și bucăȕica de mămăligă trebuinciosă ca hrană, pentru el și copii lui.

(Va urma.)

V. S. Moga.

O CONFERINȐĂ POPULARĂ

Ni se comunică din comuna Mălini :

În ȕiua de Duminecă, 7 Noembre, societatea culturală din comuna Mălini, judeȕul Sucéva, hotărăse a se țineă o conferinȕă în cătunul Găinescî din ȕisa comună.

După ce d-l Președinte de onóre al societăȕei, A Candale, prin câte-vă cuvinte arată importanȕa înfiinȕării Societăȕii Culturale și scopul ei, se acordă cuvîntul d-lui invēȕător local, P. Herescu, care într'o conferinȕă destul de lămurită, despre Economie, desvoltă pe larg și în termeni populari, cum locuitorul de țară de la cel mai lipsit și pînă la cel mai avut, dacă-și va chivernisi cu tact și pricepere folósele ce le trage din munca lui, póte să adune și economii care-î vor ajutá mult la încercări grele, la casuri de bóle, la buna creștere a copiilor, la bătráneȕe, etc.

După terminarea conferinȕei, d-l silvicultor, A. Candale, făcēnd un mic resumat despre cele vorbite de conferenȕiar, desvoltă mai deslușit sätēnilor ce e o casă de economie.

Nu e de prisos, cred, a arată, că tot din iniȕiativa d-lui silvicultor A. Candale s'a luat mēsură demnă de tótă lauda, ca la facerea plăȕilor pentru munca sätēnilor în pădure, la fabricele feluritelor lucrări ale lemnăriilor, a transportului lor, etc., să li se puie în vedere a face și mici depunerii la casa de economie a statului; despre care ținēdu-se socotélă, astăȕi mulȕi sätēni munci-torii aú depus câte o sumuliȕă de bani la economii.

Tot cu astă ocașiune, d-l Gustav Eichler, antreprenorul moșiei și al fabricelor de lemnării, a bine-voit a donă 100 lei societăȕii culturale de aici, prenumērāndu-se ca membru fondator al ei.

Fapta d-sale fiind demnă de tótă lauda, Comitetul societăȕii s'a grăbit a adresă viile sale mulȕumiri.

DE LA SATE

De vre-o câți-vă ani s'a luat obiceiul a se serba în sate zilele mari istorice. Iată ce ni se comunică în această privință dintr'o comună a județului Gorj.

La 28 Noembre a. c. — a 12-a aniversate a luării Plevnei, s'a deschis în Godinesci, jud. Gorjiu, prima conferință populară, din acest an, a cercului cultural «Tismana-de-sus».

Conferința s'a deschis la ora 2 p. m., cu intonarea imnului Regal. În urmă, înv. Dobrescu-Godinesci, vorbește despre însemnătatea lui 28 Noembre, ca sărbătoare națională. Povesteste într'un mod mișcător, bravura armatei Române la luarea Plevnei.

Pe urmă adaogă: După cum timpul frumos și liniștit al unei zile cu sorele călduros, nu se poate prețui pe deplin, de cât în urma unei furtune îngrozitoare, tot așa e și cu poziția noastră de azi, față de cea din trecut. Și pentru ca d-v. cinstit auditor, să vedeți cum au trăit strămoșii noștri ascultați: (Se dă cetire după revista «Albina», subiectul: Românce și Tătarii (1). Intregul public rămâne mișcat întâiu de veselie pentru eroismul soldaților Români și a căpitanului lor de la Plevna, și în urmă de durere pentru suferințele strămoșilor din partea Tătarilor.

Al doilea conferințiar e d-l Popescu, învățător, Tismana. Dînsul arată cu vorbe și exemple lămurite cum învățătura poate ajuta pe sătenii la îmbunătățirea ogorului de muncă, pomilor și viei și combate luxul tinerilor.

Al treilea conferințiar e preotul-paroch I. Dobrescu. S-sa arată că din aceste conferințe ei pot mult câștiga din povește și citiri și nădăjduesce că vor contribui foarte mult la desrădăcinarea multor obiceiuri urite, dar mai ales de a nu se mai răsbună unii pe alții, prin furturi, tăieri de pomi, etc. dovedindu-se, din păteniile altora, că cine face rău, sie-și își face.

Pe urmă, învățătorul Dobrescu, dirigintele din Godinesci, arată că pe lângă aceste conferințe pentru îmbogățirea intelectuală și morală, cercul mai urmăresce și înființarea unei societăți de împrumut și păstrare (economie) pentru ridicarea materială.

Ascultătorii cer cu toții înființarea societății pe lângă conferințe Mulțumiau iar cu toții, pentru cele audite și promiteau că vor fi în număr și mai mare la a II-a conferință. Școlarii cântă: «Deșteptă-te Române», iar publicul plcă vesel și mulțumit.

(1) Veți «Albina», Anul III, No. 8.

INFORMAȚIUNI

În ziua de 30 Septembrie a. c., d-l N. P. Guran, prefectul jud. Doljiu, a vizitat școala din com. Segarcea, Dolj, unde a căutat a se încredința singur de progresul ce se face la această școală, punând diferite chestiuni elevilor, cari au răspuns bine și deslușit. Elevii școlii au executat mai multe imne și diferite poezii; iar d-na învățătoare și unii dintre elevii școlii au oferit d-lui prefect buchete de flori, urându-l «bună venire».

Pentru încurajare d-l prefect Guran a dat elevilor școlii suma de două-deci lei.

Paul Popescu.

Dirigintele școlii Segarcea, Dolj.

* * *

Cercul cultural «Tudor Vladimirescu» din jud. Brăila, având ședința ordinară la 22 August a. c., la școala din comuna Latinu, între altele, a încheiat și rețeta definitivă a beneficiului realizat, de la serbarea școlară, dată de cerc în comuna Silistraru a. c. Beneficiul a atins țifra de lei 281, bani 50, și s'a dispus consemnarea acestei sume prin diriginți, în folosul cantinei școlilor din cerc.

T. R. Romanul.

* * *

După o energică propagandă pe calea economică în mijlocul sătenilor din comuna Fulga, Prahova, am reușit de am înființat în această comună o societate cooperativă cu numele «Cricovul» cu data de 1 Ianuarie 1899. Statutele cu celelalte acte constitutive s'au publicat în Monitorul oficial No. 154/99 Octombrie 9. De și am trecut prin grele încercări din pricina secetei ce ne-a hântuit acest an, cu toate acestea până în seara de 4 Noiembrie 1899 avem situația următoare:

A) Incasări:

I. Cotisație și depozite	Lei	12.694,29
II. Procente	»	1.995,77
III. Fond de rezervă	»	895,89
Totalul încasărilor	»	15.585,95

B) Eșiri:

I. În cambii la sătenii	Lei	13.850,35
II. În numerar casă	»	919,55
III. Imprimare, autorisație și publicare etc. »		816,05
Totalul eșirilor	»	15.585,95

Ast-fel de asociațiuni în mijlocul centrelor rurale sînt de mare folos; sătenui își economisesc banul agonisit cu multe sudori și găsește credit în ori-ce moment.

Mă adresez tuturor luminaților din sate zicându-le: unițivă fraților ca și noi, căci prin unirea noastră ne mântuim de rele. În unire stă puterea.

P. Rădulescu.
Președinte.

A P E L

D-l *Al. Pârvulescu*, învățător în cât. Ciorogârla, jud. Ilfov, face un călduros apel tuturor autorilor de cărți, diferitelor societăți de binefacere sau culturale, etc., ca să bine-voiască să dea o mână de ajutor acestei bibliotecii. Cărțile se vor trece într'un inventar al școlii.

Ne unim și noi la rugăciunea d-lui Pârvulescu.

MULȚUMIRI

Sub-semnatul, învățător diriginte, aduc viile mele mulțumiri, parochului Ioan Simionescu, care a bine-voit a dărui pentru biblioteca acestei școle, întreaga colecțiune a revistei «Albina», pe anul I-ii și al II-lea.

Gh. I. Gheorghescu.
Învățător, Erbiceni—Iași.

* * *

D-l Stelian Anastasie, controlor financiar din Pitești, a bine-voit a veni în ajutorul «Bibliotecii Parochiale» cu două volume din lucrările d-sale. Pentru acesta îi aduc cele mai vii și căldurose mulțumiri.

Asemenea și d-l Nicolae I. Ghinescu, învățător, comuna Jugur, jud. Muscel, a oferit «Bibliotecii Parochiale» un volum «Practica lucrului manual». Pentru care aduc căldurose mulțumiri.

Petru Ionescu.
Paroch. Giuleanca, R.-Sărat.

ADRESE CĂTRE REDACȚIE

Cu mandat poștal am trimis ați lei de ce costul abonamentului la Revista Enciclopedică Populară pînă la 1900 Octombrie, a fiului meu Traian C. Fussea.

Deși bătrân, citesc regulat «Albina» și cu mare drag.

C. Fussea.
Târgoviște.

* * *

Abonat fiind încă de la începutul apariției «Albina» al anului I 1897, Vedînd folositoarea ei lumină dulce ca și mierea, îi urez din suflet scumpei și conducătorilor prisacarii «Albinei» viață lungă și neobosită.

V. Bucliu.
Comuna Cleja.

Poșta Administrației

Păr. *G. Popescu*, profesor, liceul Pitești. Abon. sf. văstre pe anul curent achitat cu chitanța 19.347.

D-lui *V. Constantinescu*, învățător, Budești, Argeș. Abon. d-v. pe anul I achitat cu chitanța 2.640, iar pe anul al II-lea cu chitanța 14.501, rugăm trimeteți pe anul curent.

D-lui *Preoțescu*, Novaci, Gorj. Cu părere de rău, dar nu publicăm poezii.

D-lui *I. Mayand*, profesor, R.-Sărat. S'a primit și vi s'a liberat chitanța No. 19.467 pe anul curent al III-lea.

D-lui *Drâmba Gh. Nicolae*, liceul Focșani. Abon. d-v. pe anul al III achitat cu chitanța 19.210.

D-lui *V. Ulman*, învățător, Brădeni, Iași. Abon. d-v. pe anul al II-lea trecut e achitat cu chitanța 15.921, v'am avisat pentru anul curent al III-lea care a început încă de la 1 Octombrie.

D-lui *Theodor P. Petcoff*, T.-Severin. Am primit abonamentul atât pe anul trecut cât și pe curent și s'a liberat chitanța 19.451; vă mulțumim.

Pr. *I. Dimitriu*, Adunații de Geormane, Dolj. Sinteți achitat cu chitanța No. 15.655 pe anul al II-lea și cu chitanța No. 19.227 pe anul al III-lea curent.

D. *Petróia*, Văleni, Roman. Abon. d-v. pe anul al III-lea achitat cu chitanța 19.359.

I. Georgescu, Orbésca-de-jos, Teleorman. Abon. d-v. pe anul al III-lea achitat cu chitanța 19.490. Loteria Sinaia se va trage după sărbători.

Pr. *Voicu Ionescu*, Beilic, Buzău. Abon. sf. văstre și a Pr. Grigorie pe anul trecut (al II-lea), sînt achitate cu chitanțele 14.788 și 14.786.

C. Tocilă, Iași. Publicăm ce se poate, nu tot ce ni se trimite. Trimeteți și de va fi potrivită pentru noi se va publica, de nu la coș.

D-lui *D. Petróia*, Văleni, Roman. Abon. d-v. pe anul al III-lea achitat cu chitanța 19.359.

D-lui *G. Nutescu*, Bulbucata, Vlașca. Idem chitanța 19.591.

Pr. *R. Nicolescu*, Cocargeaua, Ialomița. Idem chitanța 19.221.

Gheorghe Schintea, Floresci, Dolj. Abon. d-v. pe anul al II-lea trecut achitat cu chitanța 14.970, trimeteți pe anul curent.

Aurelian I. Miulescu, notar, Padina-mare, Mehedinți. O tristă experiență ne-a făcut să luăm hotărîrea a nu mai trimete revista celor ce ne-o cer din nou, de cât dacă odată cu cererea trimet și costul; deci trimeteți banii și cu întorcerea poștei veți primi revista de la început.

L-nent *N. I. Constantinescu*, Nehoiaș, Buzău. Premiile se dau tuturor abonaților plătiți pe anul curent, chiar dacă se abonează acum.

AŪ APĂRUT :

Exerciții de gramatică și de compozițiuni pentru clasa I secundară, conform programei din 1899, de *Gheorghe Adamescu*, profesor la gimnaziul Șincai. Prețul 1 leu 50 bani.

Carte sistematică de citire și compozițiuni pentru primele clase secundare, conform programei din 1899 de *Mihail Dragomirescu*. Prețul 2 lei.

Manual de Retorică de *Gheorghe Adamescu*, profesor la gimnaziul Șincai. Prețul 3 lei 50 bani.

Editura librăriei Steinberg.

Din cărțile însemnate mai jos, potrivite pentru
Bibliotecă și Daruri de Sărbători

Librăria Haimann, București, oferă cu următoarele

Mari scăderi din preț:

Pentru 5 lei trimite <i>franco</i> cărți în valoare de 8 lei	} pe alese
» 10 » » » » » » » » » 18 »	
» 25 » » » » » » » » » 50 »	
» 40 » » » » » » » » » colecția întregă.	

Cărțile se expediază cu poșta plătită de Librăria Haimann, îndată după primirea sumelor de mai sus.

	Lei B.
<i>Carmen Sylva</i> , Pablo Domenich, istorie militară	—,50
<i>Cooper I. Fenimore</i> , Ciorap de-piele, povești americane, un volum mare în 4 ^o , ilustrat cu tablouri în culori și negre	5,—
<i>Șeineanu L.</i> , <i>Linguistica contemporană sau școala neo-gramaticală</i>	1,—
<i>Dr. Gaster</i> , <i>Literatura populară română</i> , un volum mare	5,—
<i>Kotzebue</i> , Din Moldova. Descrieri și schițe	2,—
<i>Const. Mille</i> , Dinu Milian, roman, un volum	4,—
<i>Const. Mille</i> , Feciorul popei, un volum	4,—
<i>Veronica Micle</i> , Poesii, un volum	3,—
<i>Al. Meceadonski</i> , Poesii, <i>Iadeș</i> , un volum mare	4,—
<i>Carol Scrob</i> , Poesii complete, un volum	4,—
<i>Teochar Alexi</i> , Ciarda albă, poemă	—,50
<i>Rădulescu-Niger</i> , «Scriitori, cititori și critici»	1,—
<i>Livescu Ioan I.</i> , Cerșetorul, <i>Dramă-idilă originală în versuri</i>	1,—
<i>Nicolae Iorga</i> , Poesii, un volum	2,—
<i>Livescu Ioan I.</i> , <i>Florea din Firenze</i> , <i>Comedie-idilă originară în 2 acte și în versuri</i>	1,—
<i>Stănescu Dumitru</i> , <i>Snóve</i> , un volum	1,50
<i>Stănescu Dumitru</i> , «Basmе culesе din gura poporului», un volum.	4,—
<i>Th. Cr.</i> , <i>Vrei să te iubescă bărbatul? Povețe către femei</i>	1,—
<i>Florantin I. P.</i> , <i>Reforma metodului în studii și pedagogie</i>	1,—
<i>Alex. C. Groza</i> , <i>Studii asupra stării actuale a țăranului nostru; propuneri pentru îmbunătățirea soartei lui</i>	1,—
<i>Legende din Mitologia Greacă și Română</i> , ilustrate cu 12 tablouri artistice în culori, un volum în 8 ^o mare	6,—
<i>Albumul armatelor europene</i> , 120 grupuri militare în aquarele fine și 52 figuri negre, reprezentând toate armatele continentului, textul prelucrat după mai mulți, de Grossmann, volum în 8 ^o mare, legătură de lux	12,—
<i>Ce influență are cultura intelectuală asupra imoralității și criminalității</i> , de «C. G. Disescu»	1,—
<i>Bogași și sēraci</i> , de «C. C. Arion»	1,—
<i>Despre psihologia criminală</i> , de «Grigore Ioan Lahovari»	1,—
<i>Despre împărăția Româno-Bulgară</i> de «Nicolae Ionescu»	1,—
<i>Libertatea învățămîntului și educațiunea populară</i> , de «Stătescu»	1,—
<i>Îmbunătățirea stărei sătenilor</i> , de «Gr. G. Peucescu»	1,—
<i>Influența franceză în România</i> , de «Al. Xenopol»	1,—
<i>Rolul femeiei în democrație</i> , de «G. D. Pallade»	1,—
<i>Limbajul și gândirea</i> de «Dr. Petrini-Galatz»	1,—
<i>Despre prejudiții</i> , de «C. C. Arion»	1,—
<i>Opiniunea publică</i> , de «C. Disescu»	1,—
<i>Carmen Sylva</i> , de «G. Marianu»	1,—
<i>Kotzebue</i> , <i>Lascar Viorescu</i> , o icônă a Moldovei din 1851, un volum	4,—
<i>T. M. Stoenescu</i> , Poesii, un volum în 8 ^o	4,—
<i>Rădulescu-Niger și Nicolae Țincu</i> , <i>Domna Kiajna</i> , <i>dramă istorică în 5 acte</i>	2,—

Cel mai mare și cel mai vast magazin din Țară și singurul care vinde effin

LA TOATE SEZOANELE

București, Calea Victoriei 27, lângă Poliția Capitalei.

Ghete pentru bărbați

- De vax cu elastic, 12,95, 11,95, 10,95
- » » extra-fine, 13,95, 12,95, 11,95
- » » cu șirete, 13,95, 12,95, 11,95

Ghete de lack pentru salon cu elastic și șirete, 12,95, 11,95

de lack întregi, 14,95, 13,95

- » » facon Klappe, 51,95
- » » pentru d-niiofiț. 14,95, 13,95
- » » cu nasturi, 15,95, 14,95
- » glace vax cu nasturi, 15,95, 14,95
- » chevr. cu elastic. 15,95, 14,95, 13,95
- » » nasturi, 16,95

Ghete color. simple, 13,95, 12,95

- » » besetură, 14,95, 13,95
- » » șirete, 14,95, 13,95, 12,95
- » » nasturi, 14,95, 13,95
- » » » piele rus. 15,95, 14,95

Pantofi pentru bărbați

- De gems, 10,95, 9,95, 8,95
- chevreaux american, 9,95
- » » franțuzesc, 12,95
- » color. 11,95, 10,95, 9,95, 8,95
- » » piele rusescă, 12,95, 11,95

Ghete pentru dame

- De gems, 9,95, 8,95, 7,95
- » chevreaux, 13,95, 12,95, 11,95, 10,95
- » » ext. fine, 15,95, 14,95, 13,95, 12,95
- » » High-Liffe, 16,95
- » » color. 12,95, 11,95, 10,95
- » » High-Liffe, 15,95, 14,95
- » » extra-fine, 13,95, 12,95, 11,95

Pantofi pentru dame

Colori și negre, 9,95, 8,95, 7,95, 6,95, 5,95, 4,95.

Ghete pentru băieți, fete și copii

- Pentru băieți, 9,95, 8,95, 7,95, 6,95
- » fete 6,95, 5,95, 4,95
- » copii 5,95, 4,95, 3,95, 2,95

Numai la toate sezoanele se poate găsi încălțăminte bună și cu prețuri fabuloase de efine.

Magasinul la toate Sezoanele lângă Poliția. București, Calea Victoriei 27, București.

5%

Cupon de reducere pentru cititorii Albinel.

Cititorii revistei vor avea un acăgămint de 5% din prețurile înșemănate, prezentând cuponul.

Câte-va din mulțumirile primite pentru Flautul Napolitan

R.-Sărat, 5 Noembre 1899.

Vă mulțumesc pentru flautul trimis, nici nu am creșut să fie așa flaut bun și așa de ieftin.

Vă salut, Iorgu Apostolescu.

T.-Jiū, 10 Septembrie 1899.

Prin această am onoare a vă comunica că am primit flautul napolitan de care am rămas mulțumit. așa că pot a-l recomanda și altora ca un bun instrument musical.

Vă salut, G. Magherescu.

Giurgiu, 5 Noembre 1899.

Intr'adevăr că merita mulțumiri flautul napolitan, căci este foarte bun, fără să știu a mânuși clapele am învățat într'un sfert de oră. L'am recomandat la mulți prieteni.

Cu stimă, N. C. Mănescu.

Brăila, 28 Septembrie 1899

Am văduț la d. T. Vasiliu din Galați un flaut napolitan și am rămas încântat de frumusețea cântecelor lui. Vă rog să-mi trimiteți și mie un flaut la fel. Cu stimă,

Costică Grădinaru.

Str. Dorobanților No. 190.

etc., etc., etc.

Oricine, chiar și un copil începând de la 5 ani, poate cânta cu acest flaut cele mai frumoase cântece, fără a avea cea mai mică idee de muzică. Un flaut cu 12 cântece streine și 12 romănesci, lei 1.50

În provincie se expediază franco contra lei 2 *primiti înaintea* în mărșii poștale sau cu mandat poștal, pe adresa d-lui Lindemberg.

Cu ramburs nu convine să se expedieze un singur flaut, de ore-ce porto și taxa rambursului costă lei 1,55

La nemulțumire se restituie imediat costul.

A. S. Lindemberg. București, str. Stavropoleos No. 2, etajul I, colț cu str. Lipscani, vis-a-vis de Banca Națională, de-asupra băcăniei.